

Марийка! каза си Огняновъ радостно, защото него-вийятъ остъръ погледъ откри въ момичето сирачето на покойния дѣда Стояна. Той сега се сетѣ, че то шѣташе при чича си въ чарковетѣ, слѣдъ смрътѣта на баща си. Провидѣнието му идѣше на помощъ.

Въ единъ мигъ той се спустижъ при рѣката, и по-притуленъ задъ една канара, той ъжъ повика на име.

Марийка избрисваше вече съ прѣстилката лицето си. Тя се озърна на гласа и като позна Бойча, който се показваше до половинъ, тичешкомъ отиде при него.

— Бачо Бойчо, ти ли си?

— Ела Марийке, тука, повика ъжъ Огняновъ при за-слоната си.

Момичето съ испулени, но съ радостно удивлени очи, изгледваше Огнянова. Той бѣше съ страшно измахнато лице, въ дрѣхѣ оцапани съ кръвъ и каль, гологлавъ, из-немощѣлъ, както трѣбва да е единъ чловѣкъ, който десетина деноноция се е борилъ съ трудове, съ безсъници, съ човѣцитѣ, съ стихийтѣ, съ глада и лишенията, и съ опасности на всѣка крачка. Всѣки други въ тоя часъ и въ тоя пущинакъ би уплашилъ момичето, но Огняновъ упражняваше върху него сладко и страшно обаяние.

— Какво има, Марийко, въ града? бѣхъ първитѣ му думи.

— Турци, бачо Бойчо.

Огняновъ се хванъ за челото и се замисли.

— Какво бѣше това пушкане вчера? какво става тамъ?

— Вчера ли, бачо Бойчо? незнамъ, бачо Бойчо.

— Не чу ли пушкитѣ?

— Авъ вчера не бѣхъ въ Бѣла-Черкова, бачо Бойчо.

Марийка, незнаеше да отговори, но Бойчо вече осѣщаше истината: имало е опитъ за възстание, но е било тозъ часъ потѣпкано отъ турцитѣ, които сега държатъ Бѣла-Черкова.